

ZÁM.
e irá-
et (?)
rora,
rtén-
Jenő,
A hó-
mára
lszky
sben)

KIS NAP

özölt
mos,
itsch

rása
sme-
okat
vagy
szó
az
patos
Nem
nda-
ljuk
s és
ággá
Lap
lszky
te
vele,
n a
meg-
ncse
lje-
holt
már
ölni
ha
nem
ból
dán
—
ves.
ya-
őbb

ku-
og-
.

Szerkeszti Forgó bácsi.

VENDÉGSÉGBE. (Lásd a 130. lapon.)

LXI. köt. 15. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1901. október 13-án.

ROSZCSONT FERKE
LEGUJABB ÉS LEGSZELIDEBB MÓKÁI.

Elmondja *Ida néni*.

— Képekkel. —

(Folyt.)

MAGY három nap mulva Ferke olyan formát érzett, mint ha millió apró éles tű furakodna keresztül a feje bőrén. Hej, haj kibujt az új haj! Először olyformán feketedett valami a piros fejbőrön, hogy messziről azt gondolták: mákkal van behintve, ami szintén jól illett neki. Pár nap mulva azonban be volt már takarva a bőr; nem volt még olyan hosszú a haja hogy meghuzhatták volna, de legalább mehetett tisztességes emberek közé. Az igazgató ur megengedte neki, hogy a nagy iskolai ünnepségen megjelenhessen, amelyre már hetek óta készültek.

Ha én vagyok az igazgató, örültem volna az alkalomnak, hogy Ferkét ne eresszem be az iskolába. Oda küldtem volna az orvost, adjon be neki valami erős altató szert, hogy fel se tudjon kelni az ágyból, és hegyébe két zsandárt, hogy fogják ott. De az igazgató ur nem tette. Vessen hát magára és ne okozza szegény Ferkét, ha ezt az ünnepséget emlegetni fogják, amíg az iskola iskola lesz.

Megtelt a nagy terem előkelő közönséggel. Eljött a főispán, az alispán s ahány nagy ur csak volt a városban, mind. A hölgyek ott ültek nem messze a dobogótól; az embernek a szeme szinte káprázott, ha rájuk nézett, olyan szépek voltak: a hölgyek csupa selyem és bársony ruhában pompáztak, mindegyik akár hercegasszony-számba mehetett volna.

Ferke mamája is ott ült és a fiu büszke volt rá, hogy milyen szép a mama abban

az új selyem ruhában, melyet aznap kapott Budapestről. Ferke mindent jól láthatott, mert az első padban a szélen ült, a dobogóval szemközt. Tették pedig ezt a végből, hogy az urfi mindig a tanárok szeme előtt legyen és ne csinálhasson galibát.

Különbönd mondhatom, hogy Ferkének ma áldott, csöndes jó kedve volt; tudni illik jó akart lenni. Esze ágába sem jutott bolondozni. Jól viselkedett, figyelt is szépen mikor énekeltek és szavaltak, és hallgatta volna nyugodtan Kardos tanár urnak a beszédét is, amint illik... ha valami furadolognem ötlük a szemébe.

Ugyanis: két kíváncsi egérke dugta ki a fejét a dobogó alól és úgy látszott, nagy élvezettel hallgatta a szónok érzés hangját, mert a szép beszédből alig ha értettek sokat. Míg a szónok nyugodtan beszélt, mind kijebb és kijebb merészkedtek. Egyszerre csak: bummm!... a tanár ur egyet dobbantott a lábával és lelkesülten fölkiáltott:

— Nem, azt nem türhették a mi őseink!

Alló! A két egér eltűnt a dobogó alatt. Ferke pompásan mulatott ezen. Végre már olyan vakmerőek lettek, hogy midőn a tanár ur lágy panaszos hangon szónokolt, Cinczike és Finczike egészen kibujtak ments-várukból és kihívólag néztek körül. De most Ferke már nem állhatta tovább; előtte volt egy vaskos verses-könyv, melyet egy szavaló gyerek ott felejtett. Fölkapta és... zsupsz!... Cinczikét agyonütötte. De Finczike megugrott. Ijedtében nem a dobogó alá menekült, hanem egyenesen neki a hölgyeknek, a méltóságos grófnő ölébe, (Lásd a képet a 228. lapon.) onnan meg a főispánné vállára és innen tovább. No lett erre sikoltozás, rémült visítás,

esze-veszett futás! A hölgyek mind az ajtó felé rohantak, de ez nem nyílt kifelé, hanem befelé a terembe és olyan tolongás támadt, hogy magukon kívül voltak. Nehány gyöngé nő el is ájult, a többiek segítségért, vizért kiabáltak. A férfiak először csitítani akartak, de ez még csak növelte a lármát és a zürzavart. A fiuk is sivalkodtak, részint pajkosságból, részint mert ők is megijedtek. Az ablakokon át nem volt mód a menekülésre, mert a terem a második emeleten volt és nem lehetett onnan még a legügyesebbnek sem leugrani. Szerencsére meghallották a lármát az utcán. Jöttek rohanvást a tüzoltók, létrákat támasztottak az ablakokhoz s így nyomultak be a terembe, ahol végre helyre állt a rend. Látták hogy semmiért ijedtek úgy meg. A hölgyek mégsem birtak hamarost magukhoz térni. Szó sem lehetett többé róla, hogy az előadást folytassák. A közönség haza sietett, pedig az ünnepi beszédnek a fele, meg két szavalt volt még hátra, de senkisen akarta meghallgatni. Mindenki örült, hogy kiszabadulhatott. Annak meg még jobban örülhettek, hogy a nagy tolongásban nem történt komoly baj. Egy pár kalapot tapostak össze, egy pár fodor, csokor tipródott le. De mi volt ez? Semmi. Ügyet sem vetettek rá, mint a szegény Czinczikére, aki ott feküdt halva a verses-könyv romjai alatt.

Ferke hősiiesen viselkedett a nagy patáliában. Nem ijedt meg egy csöppet sem. Oda ugrott a mamához, mikor az a futás kezdődött, megölelte, megnyugtatta és egy sarokba terelte, hol nem bánthatták a tolongásban. Ha ő nincs ott, bizony emberhalál is eshetett volna, mert a legbátrabbak a kisasszonyok közül az ablakon akartak kiugrani és Ferke volt az, aki őket vissza

rántotta. Örök hálával tartoznak neki. És mégis, mi lett a jutalma!

Fátyolt, fátyolt a kezembe! . . . De nem! Pokróczot inkább! Hadd fődjem el azt a sötét jelenetet! Vétek volt, amit Ferkén elkövettek. Tudom, édes gyermekeim, hülana a könyütök mint a zápor-eső, ha én azt elmondanám. De nem akarom a ti jó sziveteket elbusítani, hát inkább el se mondom. Ne tudjátok meg soha, mi történt vele, mikor az igazgató ur titkos audienciára hívta meg. Jobb erről hallgatni . . .

Könyvet lehetne szerkeszteni abból a sok épületes prédikációból, amit Ferkének köllött végig hallgatnia. Hogy azonban nem lett foganatja, ez azért volt, mert a szegény gyereket koplaltatták is. Ugyan ki veheti be a jó tanácsot, ha a gyomra korog? Ferke nem akarta belátni, hogy a hibás ő volt.

— Azok a gyáva nők! így fakadt ki. Minek is csaptak akkora lármát egy hitvány egérke miatt? Hiszen nem volt az se tigris, se oroszlán! Maradtak volna veszteg, hát nem történt volna semmi. Még én kapok ki az ő gyávaságuk miatt!

Biri néni, a család bölcse, aki mindenbe beleüti a nyelvét, azt mondta, hogy más-szor, ha az igazgató ur meginvitálja Ferkét egy ünnepélyhez, köttesse le a kezét-lábát, mert csak akkor jöhet a közönség. Jó is volna!

Ugy van az mindig, hogy Ferkét okozzák és teszik felelőssé mindenért. Ha másnak nincs esze, az is az ő hibája.

Nem sokára azután megint baja volt, persze szintén másnak az ostobasága miatt. Tehet ő róla, hogy az embereket nem csak április elsején, hanem máskor is lehet bolonddá tenni?

A városban ugyanis kidobolták, hogy valaki elvesztett a vasuti állomáshoz vezető uton egy fekete bőr tárczát, melyben 5000 korona értékű papiros pénz volt. A becsületes megtaláló vigye a város-házára, ott megkapja érte az illő jutalmat. stb. stb.

Nagy feltűnést keltett ez a hír, és mindenki róla beszélt. Miska, a Ferkék mindenese, a kapu előtt nagyban tárgyalta a fontos eseményt a szomszédék Palkó kocsisával. Nagyon meg voltak akadva, hogy mit tennének, ha ők találnák meg azt a pénzes tárczát: vissza adnák-e vagy sem? Ferke, aki éppen oda jött, meg akarta őket tréfálni egy kicsit és oda sugta nekik:

— Én tudom, hol van az a tárcza!

— Hol, hol? kérdezték ezek mohón.

— Elásták! sottogta Ferke. Láttam!

— Hová, háová urficska? Mondja meg!

— Hát egy hidacska alá. Igenis oda. Tudják, azon az uton, melyen a vasutról jönnek. Az árkon több dobogó vezet át. Oda tette egy ember. Láttam, mikor alábujt és ott sokáig babrált, míg elásta. Bizonyosan jó mélyre.

— Milyen ember volt az?

— Nem valami uri ember. Inkább amolyan vasuti munkásnak látszott. Vászonzeke volt rajta meg szürke nadrág és kék sapka.

— De melyik hidacska alá tette? kérde Palkó.

— Már azt nem mondom! Elvinnék onnan, tudom. Van ám nekem is eszem!

Igenis. Jó lesz nekem is a sok pénz.

Ismerhette már Ferkét a mindenese; de még a kocsis is tudhatta, hogy az nem lehet igaz. Egy ember sem tesz olyat, hogy világos nappal ásson el egy kincset oly helyen, ahol láthatják. De mikor pénzről van szó, az okos ember is elbolondítottatja magát. Az már

igaz volt, hogy Ferke látott délelőtt egy embert motoszkálni egy hidacska alatt, mikor a vasuthoz ment. De az az ember nem tett oda tárczát, hanem egy katulyát, melyben egy kis fekete cziczának a teteme volt. Ferke onnan tudhatta azt, mert ő maga kíváncsi volt és utána kutatózott, mit is rejtettek oda? Bezzeg meghökken, midőn látta azt a »kincset«. Csak

... FINCZIKE MEGUGROTT ... A GRÓFNŐ ÖLÉBE.

(Lásd a 226. lapon.)

annak örült, hogy senki sem vette észre, mint járt ő kelme. Gondolta, majd rászed ő avval valaki mást is. Éppen kapóra jött neki az az elveszett pénzes tárcza. Persze, hogy Palkóék elhitték a meséjét. Még baltával sem lehetett volna kiverni a fejükből. A mindenes egyre faggatta, mondja meg neki, melyik hidacska alatt van. A kocsis minden perczen átjött egy üzenettel az urfihoz s szépen kérte, fődöznél fel neki a titkot; de Ferke megkötötte magát. A világerért sem árulta el a helyet; még akkor sem, mikor Palkó azt ígérte neki, hogy ha megmondja, engedi hajtani a lovakat.

Éjfél tájban Miska kilopózott a házból és kezében amolyan tolvajlámpássalment . . . KIKUTATTA A GIZ-GAZ ALÓL A KATULYÁT.

Volt ott béka-nyál, pók-háló, sár . . . egyéb semmi. A második alatt sem talált külön dolgokat: egy rossz pléh darabot, amiben meg is vágta a kezét, meg aztán forgácsot, cserepeket, rongyos czipó-talpat, üveg darabot, fazék fülét, követ, csontot mit, és egy lyukas kalapot. A legrosszabb az volt, hogy amidőn ki akart mászni alóla, nem birt mozdulni, mert nagyon szűk volt a hely. Csak úgy hasmánt csuszva szabadulhatott ki. De mivé lett a képe,

meg a ruhája! Egyszerre csak, nagy boszúságára, világot lát a harmadik hidacska mellett. Oda fut és kit talál ott? Palkót. Bizony azt, aki már kikutatta a giz-gaz alól a katulyát és most éppen meg akarta vizsgálni, mi van benne. A kincs-kutatók olyan mérgesen néztek egymásra, mint a kuvaszok.

Miska rávetette magát Palkóra:

— Ide azzal az iskátulyával! Az enyém az!

Palkó meg gunyosan nevetett:

— A tied?

Majd ha fagy!

Meg sem nézték mi van benne, hanem elkezdtek birkózni. Miska legyűrte ellenfelét:

— Add ide!

— Nem

adom!

És most ököl-lel kezdtek dolgozni. Az éjszaka koromsötét volt, em-

ber nem járt most arra, mert az utolsó vonat is rég elment és reggelig nem jön másik. A két verekedő akár agyonüthette egymást, nem háborgatta őket senki. Miskát elborította a vér, mert az orrára kapott egy ütést. Palkónak meg a fél szeme úgy megdagadt, hogy majd megvakult. De azért csak tovább dulakodtak. Ki tudja, hogyan végződik a dolog, ha szerencsére nem jön az éjjeli őr, akinek föltűnt megszíról a lámpás a földön és most oda sie-

tett. Nem teketóriázott sokat, segítségért kiáltott. Csakhamar oda futott két társa és a verekedőket a kóterbe vitték.

Persze, meg köllött vallaniok, hogy mit kerestek ott.

Elhozták a rejtelmes katulyát is és kitudódott, mi van benne. A bíró nevette őket, mert idő-közben az elveszett tárcza már megkerült és a gazdája zsebében pihent, mikor a bolondok a hidaeska alatt keresték. Ferkének nem volt szabad mutatkozni Palkó előtt, mert le akarta ütni a gyereket. A mindenest kibékitette a mama néhány csomó dohánnyal, szivar-véggel és borralalóval. Ferke kikapott apától, hogy máskor ne merjen így fülleneni, mert könnyen eshetik még nagyobb kellemetlensége. De Ferke ezt sehogy sem akarta belátni és dohogott.

— Ők a hibásak, a szamarak! Hát én küldtem őket? Maradtak volna otthon! Minek akarták a másét bántani? Meg köllene őket büntetni ezért. Én legalább is huszonötöt vágatnék rájuk!

(Vége következik.)

VENDÉGSÉG BE.

(Képpel a czimlapon.)

*Kis pajtásom, Füttyü kutyám, jöszte!
Hisz' módisan fel vagy öltöztetve.
A jöttünket Boriska már várja —
Azért is van a fejedben
Jó nagymamám régi kukulája.*

*Első lábad tegyed a kezembe,
A vendéget majd így vezetem be.
Majd ott rajtad mind hogyan kaczagnak!
Tudom is, hogy Boriskákék
Kis Füttyümnek bő ozsonnát adnak.*

ŐSZ.

— Apróka mese. —

(Képpel a 232. lapon.)

A NÉGY testvér közül három otthon heverészett az anya lábainál. Unatkoztak, elégedetlenkedtek, talán össze is pöröltek volna, ha mernek. De nem mertek, mert fönséges komolysággal nézett rájuk az anyjok, az örök és dicső bölcös anya: a nagy Természet.

Látván, hogy fiai nyugtalankodnak, intőleg szólt:

— Várja kiki a sorát! Nem tudtok egyet-érteni az uralkodásban, tehát fölvaltva kell uralkodnotok. Így a maga idején mindegyik egészen a maga kedve szerint uralkodhat. Most nem rajtatok van a sor, tehát pihenjete!

— Oh, mikor lesz még az, hogy rám kerül a sor! sóhajtá a legfiatalabbik, a Tavasz.

— Biz' addig jócskán várhatsz! mordult rá a legöregebbik, a torzonborz Tél. Előbb majd csak én kerülök sorra és meg ne próbáld, hogy még egyszer oly korán jöjj a nyakamra, mint legutóbb. Nem engedek a jussomból egy napot sem!

A mosolygós Tavasz és a mord képű Tél nem a legjobb testvéri viszonyban éltek. A goromba Tél folyvást haragudott, hogy a Tavasz mind-untalan meglepi és hirtelen véget vet az uralmának.

— Nem tehetek róla, szólt a Tavasz. Miért vagy olyan hideg és kegyetlen? Ember, állat, növény szenved, panaszkodik, amíg te uralkodol. Annyit sohajtoznak, fohászkoznak utánam, hogy nem tudok ellenállani s néha elcsipek egy kis időt a te uralkodásod szakából. Engemet meg

Nyár testvériünk kerget sokszor időnek előtte haza az ő forró leheletével.

— Soha se vitatkozzatok, szólt közbe az Ősz. Okosabb lesz, ha nagyot alusztok, mert hiszen most először is én vagyok soron. Már ideje is volna, hogy Nyár öcsém haza térjen.

— Lesheted! dörmögte a mogorva Tél. Mindig van kifogása, hogy meghosszabbítsa az uralkodása idejét, tul az őt megillető negyedrészen az esztendőnek. Azzal dícsérszik, hogy őt szeretik legjobban; őt áldják, mint legjobb uralkodót.

— Már pedig én a jussomat nem hagyom! pattant fel az Ősz. Ugy-e, anyánk, dícső anyánk, most már rajtam a sor?

A bölcs anya-Természet nyugodtan felelé:

— Valóban, magam is úgy látom. Indulj tehát, vedd át az uralkodást.

Fel is kerekedett az Ősz és mihamar a sarkába ért a Nyárnak, aki, mi tagadás, nem nagyon örült neki. De hát jól tudta, hogy már letelt az ideje, nem huza-kodott; inkább megkérte egyre-másra, mert ők ketten jobban szivelték egymást, mint a Tavasz és Tél. Igaz, hogy az Ősz is gyakran nagyon barátságtalan ficzkó volt; de ha éppen kedve tartotta, nyájas és kellemes is tudott lenni. A nyár tehát így szólt hozzá:

— Már itt vagy? Ejnye no... persze... hiszen igazad van, mert már rajtad a sor, hogy átvegyed az uralkodást. De mégis baj, nagy baj... még bizony várhattál volna.

— Ugyan miért?

— Sokféle dologba fogtam bele és nem készültem el. Nagy baj lesz... emberek, állatok megsínylik. Még sokféle gyümölcs,

vetemény nem érett meg teljesen. Tótockskának krumplicskája, magyarnak a borocskája még nincsen betakarítva; mókuska még nem gyűjthetett mogyorót, maczkó bácsi sem talál érett bogyót. Egyik-másik vándor szárnyas sincs még készen nagy utjára, őznek, nyulnak hideg ellen még nem nőtt sűrű bundája.

— Jól van no! Csak menj haza, majd tudom én, mit csinálok.

És az Ősz megkezdte uralkodását. Mivel épp jó kedvében volt, elhatározta, hogy befejezi, amit a Nyár félben hagyott. Erdőn, mezőn, kertben, emberi hajlékban alig vették észre, hogy Ősz uram már megérkezett. Épp csak hogy a nappal rövidebb lett, éjjel pedig kissé hűvösödött a levegő.

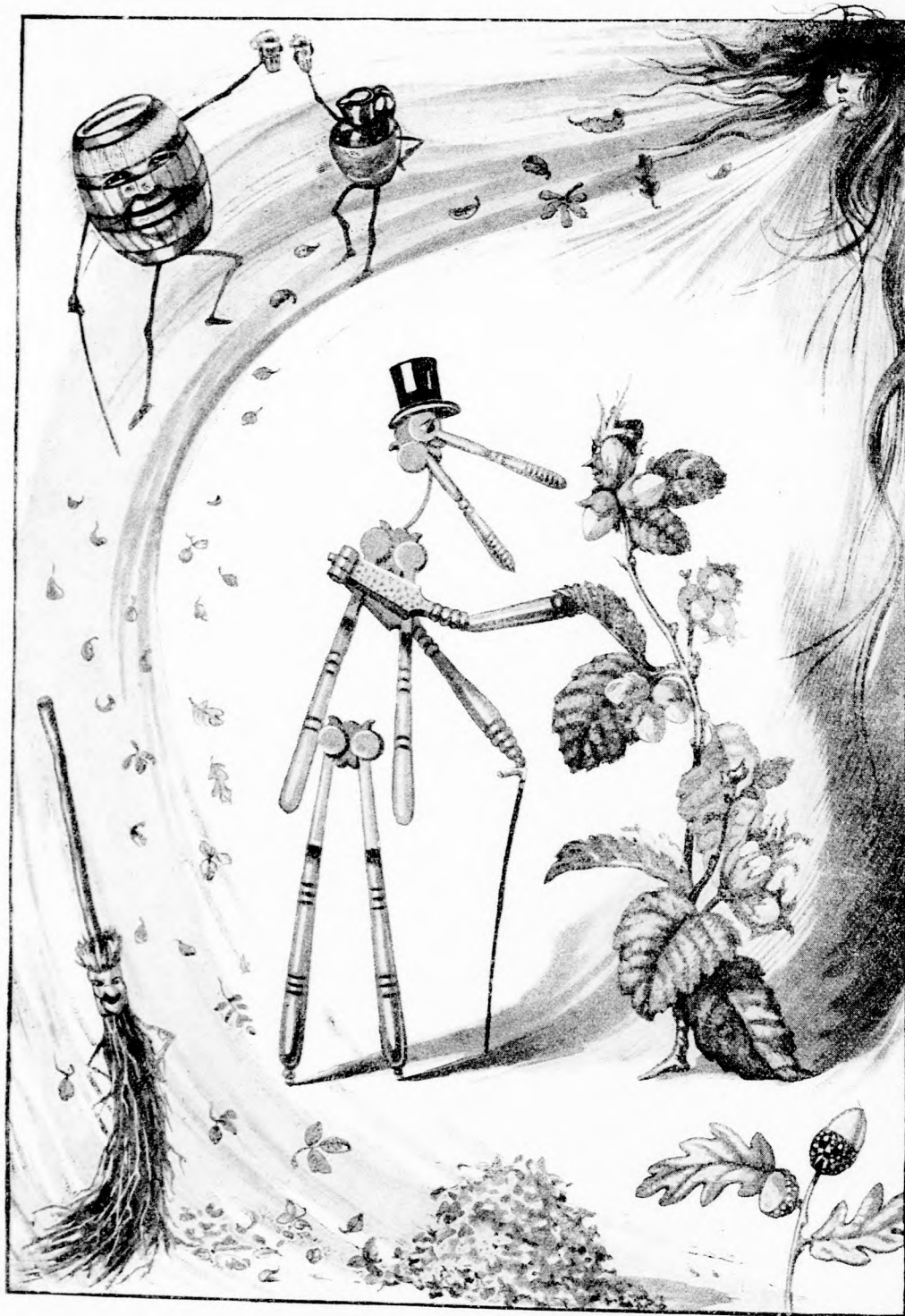
— Megmutatom Nyár öcsémnek, hogy én is tudok valamit.

És kellemes, enyhe napokon szépen érlelődött a szőlő, alma, mogyoró, erősödött ember, állat. Mindenki vígan mondogatta:

— De kedves az ilyen szép őszi! Nem tikkaszt a nyári hőség, mégis jó meleg van. Szántunk, vetünk, szüretelünk, vadászgatunk; nincs is ennél szebb idő!

Hangos lett a szőlőhegy, megtelt a hordó pompás édes musttal, koccintgattak vele vígan. A mókuska sem busult már, megérett a mogyoró. Olyan kemény lett a héja, hogy a mogyoró-törő alig bírta össze zuzni. Alma, körte bekerült a kamrába, krumplicska is a hombárba, egyik-másik fa, bokor meg annyira elbizakodott, hogy friss zöld levelet hajtott. Látta ezt az Ősz s egy napon megcsóválta a fejét.

— Így nem jó lesz, sőt hiba lesz, ha letelik az időm s az a kemény, zord Tél bátyám a fagyos lehelletével hirtelen csap

ŐSZ. (Lásd a 230. lapon.)

le reájok, készületlenül találja őket. Egy kis intés nem fog ártani.

Elő vette sziürke köd-köpönyegét és ráterítette a tájra. Aztán sűrű, hideg esőt

MI LEHET? (Lásd a 234. lapon.)

zuditott le, majd meg csipős szelet fujt végig erdön-mezőn, lerázta a fák lombját, barlangjába kergette a medvét,

álomba merítette a növényzetet. Bundát öltötték az emberek is.

— Bizony-bizony, jön a tél!

Jött is aztán a Tél nagy mérgesen,
kegyetlen garázdálkodásra elszántan.

De hiába tervelt rosszat. Az Ősz min-
dent olyan jól elrendezett, hogy a torzon-
borz Tél kárt nem igen tehetett.

MI LEHET?

(Képpel a 233. lapon.)

*Eltünődnek, okoskodnak ... mi is hát?
Ki látott még ilyen hosszú gilisztát?
Vagy ha nem giliszta, ugyan mi lehet?
Én nem tudom, libuskám ...
Tudjátok ti többiek?*

*Mi sem tudjuk. Kigyó ez alkalmasint,
Szeme is van ... nini, most reám kacsint.
Fussunk innen ... bizony tán meg is
harap! ...*

*Szája nyitva ... ugy-e szisszen?
Jaj, talán még be is kap!*

*Szélről áll a farkában az ötödik,
Szárnyát hajtva, mosdik s megtörülközik.
Társai tudatlanságán jót kaczag:
Hej, ostoba ludak vagytok
Mindannyian ugyancsak!*

*Nem ismertek rá, hogy ez nem giliszta?
Se nem kigyó? Megmondhatná Juliska.
A Juliska kócz-ostora maradt itt —
Ezzel hajtá legelőre
Az ő fehér ludjait.*

*Pista farag neki a vásott helyett
Amott a berekben hajlós új nyelet.
Majd csördütget megint vele eleget.
Mikor minket legelőre,
Tó vizére terelget!*

A SÁRKÁNYOK CSODA-FÜVE.

— Vig mese, képpel. —

HOL volt, hol nem volt, az Operenciás
tengeren is tul: volt egyszer egy király
és annak két leánya. Roppantul kevély
volt a király, de hát még a két király-
kisasszony! No de nem is hiába. Mert egy

jó tündérke volt a király koma-asszonya,
a két király-leány kereszt-anyja. Adott is
a két király-kisasszonynak olyan szépséget,
hogy hetedhét országról jártak csodájára
az emberek.

Igen ám, de a jó tündérke nem azért
adta az ő ajándékát, hogy rosszra hasz-
nálják. Sajnálta is nagyon, hogy ugy van
ahogy van, és sokáig várta, hogy az öreg
király majd csak helyre csavarja a leányai
fejét. Azt ugyan várhatta! A király az ő
nagy gögjében inkább még biztatta a leá-
nyait:

— Nincs páratok a kerek világon! A leg-
hatalmasabb király fia is örüljön, ha csak
szóba is álltok vele.

Egyik-másik öreg tanácsosa figyelmez-
tette, hogy talán még sincs ez így jól; de
a király kevélyen felelé:

— Akkor szóljatok, ha kérdezlek! Nem
tudtok ti hozzá. Tündér az én koma-asz-
szonyom, nem félek én semmitől, senkitől.

Persze, a tündérke ezt is rögtön meg-
tudta és most már megharagudott.

— Ej, még bizony olyan híremet köl-
tik, mint ha én segiteném őket a rossz
utra! Már mégis csak ellátogatok hozzá-
jok és megmosdatom egy kicsit a fejöket.

Hát egyszer, amint a király épp együtt
volt a két lányával, hirtelen ott termett
előttük és komolyan intette őket, magya-
rázta is nekik, hogy a hiúság, kevélység
elbizakodás milyen csuf dolog. Ugyan kár
volt fáradnia! Az egyik király-kisasszony
az orrát fintorgatta, a másik a száját
bigyesztette, az öreg király pedig nagyot
ásítva mondá:

— Ugyan hagyd már abba, kedves tün-
dér komám-asszony! Szörnyen unalmas az
ilyen prédikáció!

— Látom, látom, abba is hagyom, szólt a tündérke. Hát ti, leánykáim, csak fintorgassátok az orrotokat, bigyesszétek a szájatokat; te pedig, kedves király komám uram, vén fejjel is csak biztasd őket tovább!

Amint ezt mondta, kicsi varázs-vesszejével hirtelen megérintette az egyik királyleánynak az orrát, a másiknak a száját, az öreg királynak meg a füleit. Aztán föllebbent és eltűnt.

Bezzeg elmúlt a királynak is, a lányainak is minden hetykeségök, amint azután egymásra és a tükörbe néztek. Mert mi történt! Az történt, hogy az egyik királyleánynak akkora uborka-orra nőtt, hogy leért egészen az álla alá; a másiknak a szája végig repedt egészen a két füléig, hogy förtelem volt látni; az öreg királynak pedig féltelen számárfülei nőttek, úgy, hogy semmiféle kalap alá sem rejthette el. Világ csufjai lettek, nem is mutatkozhatk többé emberek előtt.

Eleinte csak sírtak-ríttak, sopánkodtak; de mikor ebbe végre bele fáradtak, szomoruan eltűnődtek a szerencsétlen állapotukon.

— Megérdemeltük! Méltán büntetett a tündérke. Oh, bár meghallaná siralmunkat is és megkegyelmezne nekünk!

No, meghallotta a tündérke ezt is, újra megjelent és így szólt:

— Látom, hogy szánjátok-bánjátok a hibátokat, hát szívesen megkegyelmeznék. Csak hogy már késő egy kicsit, már bajos segíteni rajtatok.

— Oh jaj, jaj nekünk! Ilyen világ csufjai maradjunk örökre?

— No, egy módja még volna, de az nincs az én hatalmamban. A sárkányok kertjében nő egy csoda-fű. Ha azzal megérintitek az orrotokat, szájatokat, fületeket: akkor

megint rendben lesztek. Hát azt szerezzétek meg!

Nagyon leesett a király álla, amint ezt hallotta. De mégis így szólt:

— Köszönöm, kedves tündér komám-aszszony! Majd csak akad hős vitéz, aki megverekszik a sárkányokkal és elhozza a csoda-füvet.

— Olyan vitéz bizony nem akad, felelé a tündér. Három sárkány őrzi azt a füvet és nem fogja őket se kard, se dárda. Hát fegyverrel hiába indulna valaki ellenök. Hanem amoda a szoba sarkába lettettem azt, amivel győzni lehet rajtuk.

A tündérke eltűnt, a király és lányai pedig siettek a szoba sarkába. Ugyancsak ámultak, mikor látták mi van ott. Mert hát volt ott egy kis üveg ketreczkében egy fehér egérke, aztán ott hevert egy bizony már viseltes pár nagy csizma, mellette pedig egy nagyon barátságos, valóságos eleven kutyácska feküdt.

— Uram Teremtőm! Már ugyan hogy lehessen effélével három veszedelmes sárkányt legyőzni? sohajtá a király.

De a tündérke azt mondta, meg köll próbálni. Kihirdette hát a király, hogy aki elhozza a sárkányok kertjéből azt a csoda-füvet, annak feleségül adja az egyik király-kisasszonyt és vele adja a fele királyságát.

Akadtak is mindjárt királyfiak, hercegek, híres lovagok és vitézek, akik szerencsét próbáltak. De mind a hányan hosszú orral tértek vissza. Mert mindjárt az első sárkánynál bele buktak a vállalkozásba. Nem köllött annak a sárkánynak sem egér, sem csizma, sem kutya s aki ugyan sokáig kínálhatta, örülhetett, ha épkézláb menekült haza.

Rövid idő múlva nem is akadt már senki, aki próbálkozott volna. A király és leányai keseregve zárkóztak el a palotába, mert most már azon is nevettek és csufolódtak az emberek, hogy a tündérke ráadásul még meg is tréfálta őket az egérrel, csizmával és kutyával.

— Én pedig nem hiszem, hogy a tündérke tréfát üzött volna. Csak el köllene találni a módját.

— Hát próbáljuk meg!

Ezt két ifju mondta, aki nem volt sem királyfi, sem herceg, sem híres lovag, hanem bizony két nagyon szegény ficzók. Testvérek voltak, derék, ügyes, bátor ifjak, de szegények, mint a templom egere és szépeknek még az édes anyjuk sem mondhatta volna őket, mert olyan vörös volt a hajuk, mint az izzó parázs.

Meg is jelentek a királyi palotában és elmondták, hogy ők ketten egymást segítve, megpróbálják szerencsájukat, elhozzák a csoda-füvet, csak a király adja ki nekik az egeret, csizmát és kutyát. Az öreg király nagyon hosszú képet vágott. Hiszen ami

jeles lovagoknak nem sikerült, hogy sikerülhetne ezeknek az ágról-szakadt ficzókknak? Ha pedig sikerül, akkor ezek legyenek a vejei? De bezzeg a király-kisasszonyoknak alaposan elmúlt a kevélységök.

— Hadd próbáljanak szerencsét! rimádkodtak apjuknak. Leszünk mi a feleségök, még ha százszor vörösebbek és szegényebbek volnának is, csak kaphassuk vissza emberi ábrázatunkat!

Hát belé egyezett a király s a két szegény ifju megindult. El is jutottak a nagy szikla-hegységhez, amelynek tetején asárkányok kertje volt. No, oda feljutni, az lehetetlenségnek látszott. A felhőkig emelkedtek a sziklák, minden oldalon oly meredeken, mint a fal. Csupán egy helyen lehetett volna nagy nehezen valahogy felkapaszkodni, de

ott meg egy sárkány örködött a szikla tövében.

Tanakodott a két testvér, mi tevő legyen. Egyszerre fölkiált az, aki a csizmát vitte:

— Én már tudom!

... A KÉT IFJU MEGINDULT.

Gyorsan levetette a saját czipőit és felhuzta a tündér-adta csizmákat. Iziben esodás erőt és könnyüséget érzett a lábáiban. Neki szaladt, átugrotta a sárkányt és úgy szaladt föl a meredek uton, mint a mókus; érezte is, hogy a bűvös csizma viszi. A sárkány dühösen eredt utána. De még fele uton sem volt, mikor az ifju már följutott a szikla tetejére. Ez pedig halála volt a sárkánynak: nem tudta megőrizni az utat, lebukott a magasból és holtan terült el.

Igy már a másik testvér is fölkapaszkodhatott, utána pedig a kutyácska. Aztán odább ballagtak. Nem sokára eljutottak a sárkányok kertjének a kapujához. De a kapuban lángot szórva őrködött a második sárkány.

Megint tanakodtak a testvérek. Hogy birjanak ezzel a szörnyeteggel? Fegyverök nincsenek, de az különben sem fogja. A kutyácska félénken huzódott hátra; látszott, hogy nem akar megvívni a sárkánnyal. A bűvös czipő pedig elszakadt, mire az ifju fölért vele a tetőre.

— Itt van még az egérke, szólta az, aki az egérkét vitte. Hm! Mit is tehetne ez a csöpp jószág? . . . Oh, tudom én már!

Kivette az egérkét, és a fülébe sugott valamit, aztán letette a földre. Az egérke eliramodott, nagyot került s egyszerre csak fölkapaszkodott a sárkány hátára. A szörnyeteg meg sem érezte a csöpp jószágot, de egyszerre csak nagyot tüszentett. Másodszor még nagyobb, aztán folytonfolyvást egyre nagyobbakat. Már az oldala is nyilallott; bömbölt, hempergett dühében, rázta a fejét, kaparta az orrát, mind hiába. Valami — persze az egérke — bele bujt az orrába, ott jól megkapaszkodott és foly-

ton csiklandozta. Végre a sárkány akkorát tüszentett, hogy szétrepedt és holtan terült el.

Szabad volt az ut, bementek a kertbe s már messziről meglátták a csoda-füvet. Nem messze tőle hevert a harmadik sárkány, de mélyen aludt, mert hisz még álmodni sem álmodta volna, hogy valaki idáig eljuthasson. A két testvér gyorsan oda lopózott a csoda-fükhöz, szakított belőle egy marokkal, de már erre fölriadt a sárkány. Dulva-fulva, tombolva üvöltötte:

— Jaj nektek, vakmerőek! Most rögtön szét nem téphetlek ugyan, mert kezetekben a csoda-fű. De innen ki nem találtok többé s mikor a fű elhervadt a kezetekben, akkor darabokra téplek!

És elkezdett füstöt okádni. Egy pillanat alatt olyan sötét lett, hogy a két testvér egymást sem látta, pedig kézen fogták egymást. Már így bizony ki nem találhatnak, mégis csak bele vesznek a nagy vállalkozásba!

Amint így busulnak, hallják, hogy a kutyácska vinnyog mellettük.

— Ohó! Itt vagy, kutyus? szólta az egyik testvér. Rajtad volna a sor, hogy segíts.

— Azt meg is teheti, szólta a másik. Ha jó orra van, kiszimatolja a nyomot, amerre jöttünk. Megállj csak, próbáljuk meg.

A zsebéből madzagot kotort elő és rákötötte a kutyácska nyakára.

— Keresd az utat kutyácskám és vezess!

A kutyácska mindjárt meg is indult és nem nagy idő telt bele, már kiléptek a kapun, ott pedig már világosság volt. Nagy bömbölést hallottak s amint hátra fordultak, látták, hogy a harmadik sárkány is felfordult.

Most már vigan indultak haza, el is jutottak baj nélkül a királyi palotába. No, volt ott öröm! Mert a csoda-fü érintésétől csakugyan eltűnt a király csacsi-füle s vissza nyerte a két király-kisasszony a régi rendes ábrázatát és csoda-szépségét.

Volt azután dupla lakodalom. Az egyik ifju kapta az egyik király-leányt, a másik a másikat s az öreg király megosztotta köztük a királyságát, maga pedig nyugalomba vonulva pipázgatott. Azután pedig boldogan éltek sokáig és ma is élének, ha már meg nem haltak volna.

BÖSKE MEG AZ ALMA.

*Kicsi Böske a fa alatt
Addig-addig olvasgatott,
Amíg végre szép csöndeskén
A mesétől elszunnyadt.*

*Jaj, de szepet is álmodott!
Ezüst kertről, arany fáról,
Arany fáról lemosolygó
Pipi-piros szép almáról.*

*Socárogva nézi Böske
A szép pipi-piros almát.
Rázogatja ... s máris siker
Követi nagy buzgodalmát.*

*Még egy lökés ... most leesik ...
Böske szive nagyot dobban ...
Hajh, de a lehulló alma
Az orrán nagyobb koppan.*

*Felszökken és talpra ugrik ...
Az orrát nem nagyon bánja,
De, hogy álom volt az alma,
Sóhajtozva azt sajnálja.*

Zarkóczy Atala.

MIRABELLA ÉS PAMPUSKA.

— Apróka buba-história. —

AKERTI padon egymás mellett ültek és sokáig bámulták egymást. Azaz csak Pampuska bámulta nagy tisztelettel a társát, ellenben Mirabella csak úgy félvállról, megvetőleg nézett Pampuskára. Ezt pedig nem is csodálom. Pampuska nagyon szerényen öltözött egyszerű kis bábu volt, míg a büszke Mirabellának még a cipőjét is selyemből varrták. Persze, mert ő a kastélybelyi kisasszonykának, Irénkének volt a bábuja, míg Pampuskát a kertész leánya, Juliska vallotta a magáénak.

Sokáig ültek ott, mert Irénke és Juliska jócskán odább labdázással mulattak. Meg köllött várni, míg újra kedvök lesz bábuzásra. Várakozni pedig nagyon unalmas dolog. Így hát a büszke Mirabella rászánta magát unalmában, hogy szóba álljon a szerény Pampuskával.

— Látom, bámulod a ruhámat. Neked talán nincs is ilyen selyem köntösöd?

— Már hogy volna? Hiszen magának Juliskának sincs.

— Persze, persze, ti szegény ördögök vagytok. Talán nincs is több ruhád annál, amely rajtad van.

— Nincs. De minek is?

— Jaj te szegény ágról-szakadt! Nekem van ám még tiz is, egyik szebb a másiknál. Hát kényelmes buba-ágyad van-e?

— Nem is tudom, milyen az.

— Hahaha! Így hát talán a földör hálsz?

— Az is megesik.

— No, te ugyan szánalomra méltó, boldogtalan bábu vagy!

— Én? Boldogtalan? Szó sincs róla! Juliska nagyon szeret, gondomat viseli,

dédelget, sétáltat és, tudom, oda nem adna a fél világért sem. Hát inkább nagyon boldog vagyok, és nincs miért szánakoznod rajtam.

— Jaj te szegény együgyü! Még csak nem is tudod, milyen boldogtalan vagy. De inkább hiszem, hogy igazában irigyelsz engemet, csak nem akarod megvallani.

— Már ugyan miért irigyelnélek? Az igazat megvallva, nem hiszem, hogy a gazdag, kényes Irénke tégedet annyira szeressen, mint Juliska engemet. Tehát, ne vedd zokon, de azt hiszem, hogy én vagyok a boldogabb. Az igaz szeretet... az a boldogság.

A büszke Mirabella majd megpukkadt mérgében.

— Kár is volt szóba állnom veled. Még azt mered mondani, hogy boldogabb lehetsz nálamnál, aki selyemben, bársonyban járok, patyolat-ágyban hálók, akit szobalány öltöztet! Nevetséges!

Nem pörölhetett tovább, mert a leánykák vissza tértek a pad felé. Juliska öلبe fogta a maga bábuját és dédelgette:

— Most már haza megyünk, Pampuskám! Esteledik, nem sokára vacsorálunk, aztán lefekszünk.

Irénke azonban nem vette föl Mirabellát, hanem odább indult. Juliska figyelmeztette:

— Kisasszonykám, itt ne felejtse a gyönyörű bubát!

— Csak hadd maradjon még ott. Még nem megyek be, sétálgatok. Nem czipelhetem mindig magammal.

— De hát ha megfeledkezik róla?

— Az sem lesz nagy baj. Majd elküldöm érte a szobalányt.

A büszke Mirabella nagyon elpirult volna, ha tudott volna. Röstelte, hogy az a Pampuska hallja ezt. Mert hát biz' az Irénke

szavaiból nem éppen az tünt ki, mint ha fölötte gyöngéden szeretné.

Juliska haza ment, Irénke elsétált a kertnek tulsó részébe, a büszke Mirabella pedig ott ült elhagyottan a padon. Várta, sokáig várta vissza Irénkét, de hiába. Azután várta a szobaleányt. Az sem jött.

— Megfeledkezett rólam!... Itt maradok éjszakára... Pedig nagyon borul s ha megered az eső, tönkre tesz, pocsékká ázom! Oh!... talán csak gondol majd reám?

Nem a, nem gondolt rá Irénke, bár az eső csakugyan megeredt és egész éjjel szakadatlanul zuhogott.

Mire megvirradt, a büszke Mirabella már éppen nem büszkén hevert ott a padon. Teljesen csuffá volt téve, a festék mind lemállott róla, a haja levált, fürtelem volt csak látni is. A kertész megtalálta és bevitte Irénkének. De ez így szólt:

— Minek hozta be? Csak nem gondolja, hogy még játszani fogok vele, mikor ilyen förtelmessé lett? Dobja a szemétre!

S az lett vége a szegény Mirabellának. Eső verte, nap pörkölte, egér megrágtá, mig végkép szét nem mállott. Mielőtt megsemmisült, gyakran látta messziről Pampuskát, amint Juliska az ölében vitte és dédelgette.

— Oh, mennyire igaza volt Pampuskának! Az igazi boldogságot nem gazdagság biztosítja, csak az igaz szeretet!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXI. köt. 13-dik számában közölt betű-rejtvények megfejtése:

Délelőtt, délután. — Dunán innen, Dunán túl. — Kökény. — Sors.

Helyesen fejtették meg: Hollós László, Kälzer Gyula, Schuch Ilus, Naschitz György, Jákó Margit és Miczike (részben), Záborszky Mariska,

Géza és Jenő (részben), Bayer Anti, Kerekes György, Jungenfeld Radó (Rezső nem név. *F. b.*), Hirsch Emma, Borhy Margit, Szvétek Ilonka (részben), Agfalvi Endre, Ujhelyi Gabriella (részben), Kazy Péter, Ybl Ida és Márta, Kövesi Jenő, Véghelyi Lajoska, Háy Irén és Julia, Dengl Miklós, Medveczky Gyurika és Sándorka, Hertelendy Bandi (részben), Poór Erna (részben), Ranschburg Mariska és Béla, Geréb Andor, Andreánszky Pisti, Ragályi Etus és Gyuri (részben), Csépany Béla (részben), Kiss Margit, Dominigg Ilonka és Erzsike, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Pap Lili, Trebitsch Károly, Somogyi Jolán és Jenő, Richon Mariska.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Hirsch Emma*, *Budapest*en, kinek a jutalom-könyvet (*»Mit beszélnek a harangok«*, elbeszélések az ifjuság számára, képekkel, díszes vászon-kötésben, a *»Forgó bácsi könyvtára«* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»KIS LAP«* LXI. köt. 12-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Kolos Janka, Mihály és Fülöp, Löw Lenke, Háy Irén és Julia, Csongrády Ilonka és Attila.

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

»Jánoska. — Az arany gyűrű. — A paradicsom.«

Elbeszélések. Az ifjuság számára írta *Benedekné Indali Etelka*; számos képpel, díszes kötésben.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Czapáry Szelim. Ha szereted a monológot, közelebb már jelen is meg, amellyel bizonyára vidám perczeket szerezhetsz annak a te kedves családi és baráti körödnek. — **N. Szentpétery Zs.** Reményem, hogy a kiadó-hivatal kedvezően fog intézkedni. De a kikötött szállítási díjat el nem engedheti. — **Ybl. testv.** Az elsőt besoroztam. Ha megjelent, látni fogjátok: miképen kell az ilyen rejtvényt megszerkeszteni. — **Mama.** Ez a termés is kiválóan bevált. Ezer és egy köszönet érte. — **K... né.** Minden a legjobb rendben van. — **Roboz testv.** A világtalan furulyást abban a házban senki sem ismeri. Meglehet, hogy valami szélhámos, mint amilyen, sajna, sok akad egy nagy városban, vissza élt a ti jószágokkal. De aztán vannak igazán földhöz ragadt szegények, akiknek inségét a ti kegyes adományotok megenyhitené. Irjátok meg, mi célra szánjátok a 10 koronát Ne adjuk oda a ti szükölködő gyermek-társaitok oltalmazóinak? — **Pichler testv.** Olvashattátok, hogy a csekély értékű képes melléletek helyett értékes könyv-ajándékokban részesültök. Az is el volt mondva hegyről-tövrre, hogy igazolva a fél-évi előfizetést, 20 fill. postai költség beküldése ellen a közlött könyv-sorozatból kedvetekre választhatok. — **Háy testv. és Goldschmid Ferike.** Csak néhány órára szorított az én ott időzésem. Reményem, nem sokára kipótolom a mulasztást. — **„Nenne“.** A szüreti történetke megjelent a *Kis Lap* okt. 6-ki számában. A másiknak is sora kerül. A szíves utasításokat a kiadó-hivatal köszönettel vette. A versike gyöngye. *»Manczi — neki«, »papa — apuska«, »Böskét — Lenkét«* stb. ilyen: ezek nem rímek. De meg egyéb fogatkozásokban is leledzik. — **Csépany Béla.** Besoroztam. — **Ranschburg testv.** A közlendők közé ígtattam. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Balogh Józsa (Bpest, József-Körút 33.) levelezést szeretne folytatni *Szirmai Józseffel*. — *Csépany Béla* a hozzá (Gyöngyösre) küldött tájképes lev. lapokat szívesen viszonozza hasonlókkal.

JÓ SZÍV.

Az országos gyermek-védő egyesület javára: *Berg Adolf* 5 kor.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!

F. b.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapestben.